

Helsingissä 11/II 96.

Oi armaani!

Kiitos kirjeestäsi! Nivau niin aavisti,
että sinun olisi. Tiesin, että itkit asemal-
ta lähtiessä, tunsin myös, että kovasti mua
kaipasit ja odotit kirjettä. Aili hyvä, hän
osasi kultaani lohduttaa, itse kuu oli kau-
kana. Niin, tulehan kerran se aika, jolloin
emme tarvitse erota toisistamme, Maija ja Pek-
ka — ja nyt kohta koittaa taas päivä, jol-
loin sinä tulit minun luokseni! Silloin
näet taas tuota tuttua valkolakkaa — ja mi-
nä saan silmistäsi katseen, joka tunnustaa
minun paljon, niin paljon. Eläkäämme iloi-
sina toivossa! Kevät on niin kaunis — toi-
von aika.

Nyt keskellä kaikkea runsuutta, Mai-
 jani, jatkun Sulle yhdestä asiasta, joka
 mielestäni on tärkeä- arvoinen ja jota kiin-
 kaan koskettelimme Pietarissa ollessani. Se
 on "syöminen"!!! Kuulehan, kuinka oninä
 käsität, että jumalan tahto on sen suhteen.
 Pienenä poikana opittiin koulussa latinala-
 tunnilla: "non vivimus, ut edamus, sed edimus,
 ut vivamus," joka käännettiin: emme elä syö-
 däksenne, vaan syömmme elääksenne. Tuo tun-
 tu silloin minä luonnolliselta asialta, että nau-
 ratti, kun semmoisia ohrit kirjoittaneet. Mut-
 ta alajpäs! Sikaa myöten sitä ymmärsi, että
 siinä piili suuri totuus ja suuri viisa. Sillä ko-
 kemus osoitti väkivaltaisesti, että useimmat ih-
 miset "elävät syödäseen" - varsinkin "sivisty-
 neitten" joukossa. Se on heidän suurin nautin-
 tonsa, nautinto, johon eivät koskaan väsy - oi-
 kein juhlahetki, kun ruokapöytään istutaan
 ja voi, miten paljon hommaa sen ruuan tahti-
 den! Ilamusta iltaan mietitään ja harkitaan,
 mitä silloin "laitetaan", mitä silloin. On ole-
 massa "ranskalaisista kyökkiä" ja "venäläisiä" ja

Tuus-
 Kanan on tullut täydellisesti jumiin, josta ei muuta tahoa kuin...

englantilaisuista" ja kuka tiesi mitään. Jos juhlallisuu-
siin syödään ja juodaan, jos iloisia ollaan - syi-
dään ja juodaan, jos surullisia - tietysti samoja.
Ihmisen elämä on vaihtelu syömisen, juomisen,
nukkumisen, juorupuheen ja "työn" välillä ("si-
vistyneitten" kesken)... ja mikä onnituisin koke-
mus oli: minä itse olen aivan samankaltainen.
Se ruoka oninut maistui, se juoma oli paras!
Vesi - oh, kuu maunonta!... ja Leipä ilman
biffiä tai paistia oli kovin keuhk... — —

Mutta mulle selveni, että Jumala ei näin
tahdo. Hän on lähettänyt ihmisen maailmaan
täyttämään ^{Halvan} tahtoaan, eikä Hänen tahtonsa
ole, että ihminen Häneltä unoitaisi maalliseen
puoleen. Sentähden alkoon ihminen muodosta-
ks maallista elämänsä niin ylelliseksi, niin
mutkikkaaksi, ettei hän voi ^{nähdä} Jumalan läsnä-
olon joku toisessa, joku asiassa. Siis Jumala
myöskin tahtoo, että syöminen ja juominen
tapautuisi Hänen kunniaakseen: me teemme
sen, jolla eläisimme läsnä maailmassa, jonne
Jumala on meidät lähettänyt... Kuu tämän kii-
sitin, huomasin, että minun oli tarpeeton syödä

Se on huomannut ja gmmistämään, josta et olei varustettu. Mutta eikö
se ole halvan tahtonsa, se jännä on sulauttaa, kuu ihmisen on ammet

En muista, puhun sulle aina — ja halot sinä vielä — jalkani kaupan jalka

liha ja kalaa ja juoda sähkiuomia, jotka kaikki
vraan kiihoittavat, mutta eivät sen enempää
votre kuin leipä ja kasvikset ja vesi (ja maito).
Liha ja kala (esm. sudakala) ja sähkiuoma auttavat
le ruokahakua ja hemmottelent onakuamme, ja sta.
tahden ei ihminen niistä mielellään luovu, jos väi-
räkki sen käsittäisikin... No, rauhoith ei voi
vaatia, tottumus on toinen luonto — mutta me
neuret!... ja nyt on heomattava. Tämä ei ole
itsensä kiduttamista. Päinvastoin, nyt vatsa nälä
kä on, nyt vatsa ruoka maistuu, nyt vatsa juoma vie-
vaittaa! Eii siinäkään mitään kadota, että oi-
kein tekee.

Ennenkän ja olen puhunut siitä raakundesta,
joka osottautuu eläinraatojen syömisessä, ikään
kuin ihminen olisi tikeri tai jalopeura. Eikän
apinathkaan, jotka ovat ihmistä lähinnä ruumiin
rakennuksen puolesta, syö muuta kuin juuri-
kasvia ja hedelmiä... ..

Oi kultani, etkän nyt joutunut tästä ma-
nasta? Huomasin jo Pietarissa, että olet oikealla
tiellä. Toivoni on, että asian täysin kirität.
Juuri sentähden, että Inua niin sydämmestis.